

תיתכן כאשר נשאן אחיו שהוא מאביו [ולאمامו], ומצות היבום תלייה אך ורק באחוה מן האב ולא תלויות באחוה מן האם. יב. ואחות אשתו, שאסורה עליו כל הימים שאשתו היה.

ואם בשעת מיחת אחיו עדין אשתו היה, היא אסורה עליו עולמית, גם לאחר שתמות אשתו. כיוון ששבועת הנפילה היא היתה אשთה אח שיש עליה איסור ערוה, ולא התורה אז ליבום.

יג. ואשת אחיו מאמו, האסורה עליו, שנאמר "ערות אשת אחיך לא תגלה". לא זה כולל כל סוג של "אשת אחיו", בין אחיו מאביו ובין אחיו מאמו.

ואין בה מצות יבום, לפי שלא נאמרה מצות יבום אלא באחוה מן האב.

יד. ואשת אחיו שלא היה בעולמו.

מצות יבום נאמרה אך ורק כשהיא שני

ה. ובת בנה של אשתו, ואפילו איןנו בנו. שנאמר בהמשך הפסק הנקבר, האסור אשת ובתה: "את בת בנה ואת בת בתה לא תקח בגלות ערותה".

ג. ובת בתה, כאמור באותו הפסק.

ז. ח. ט. חמוטה⁽³⁾ ואם חמוטו, ואם חמיו. ככל נלמודות מאותו הפסק הקודם, האסור לקחת אשת ובתה, ואת בת בנה ובת בתה. שהרי אם נשא אדם אשת הוא נאסר באמה, כי נמצא שהוא נושא אשת ובתה.

ומאותו הטעם גם אין יכול לשאת את אם חמוטו, כי נמצא שהוא נושא אשת ובת בתה.

וainoo יכול לשאת את אם חמיו, כי נמצא שנושא אשת ובת בנה.

י. יא. אחותו מאמו. ואחות אמו

נפילה ליבום של כל אחת משתי עריות אלו,

האח שהוא חמיו, ונופלת חמותו לפני ליבום. מהר"ם ויתכן שנמנע רשיי מלזהcir דוגמא זאת, היוות ונחלקו תנאים במסכת סנהדרין אם חמותו אסורה עליו בכורת גם אחר מיתת אשתו. אחرونיהם.

התורה כתבה את איסור אשת ובתה, ואת איסור אשת וחמותה בשני פוסקים נפרדים. ולמדנו בגזירה שווה של "זמן זימה", שגם הפסוק "ויאיש אשר יקח את אשת ואת אמה, זמה היא", הוא איסור לאו.

אך אין שני הלאומים הללו נמנים כלל אוים חולוקים, היוות והם עניין אחד, של אשת ובתת [הרמב"ם בספר המצוות, לא תעשה של'ז].

לעריות, שאיסור הנדה איןו אלא איסור ביה, ואילו עריות יסוד דין הוא שלילת הקירבה והאישות בינויהם, ואיסור הביאה הוא תוצאה שלילית הקירבה, ואין איסור הביאה כשלעצמם [במכתבבים, בסוף הספר].

3. רשיי מבאר שמת חמיו, בעלה של חמותו, ולאחר כך נשא אחיו את חמותו, ומה אחיו בלי בניים.

ויכול היה רשיי לבאר בכךן שנשא וראובן את בת אחיו שמעון, ובכך נהיה אחיו שמעון לחמיו, ואשת שמעון אחיו נהיתה לחמותו, ולאחר מכן מטה אשתו של וראובן, ואין לשמעון בנים נוספים בלבד בתו שמתה, ולאחר מכן מטה